

[Kirkeministeren.]

tanker, der ligger bag spørgerens spørgsmål. Jeg håber så, at han har noget at have sympati i.

Kjeld Olesen: Jeg siger ministeren tak for sympati og udtrykker håbet om, at man, når revisionen nu skal foretages, kan få taget det sidste „bette nøk“ og altså også få indført demokrati, når det gælder menighedsrådene.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bomholt* til socialministeren:

„Det var en forudsætning for lov nr. 333 af 19. december 1959 om krigsulykkesforsikringsrente til enker efter visse fiskere, at fiskerenker fik samme årlige bistand som sømandsenker; der er siden sket en forskydning mellem de to grupper. Vil ministeren medvirke til, at de to grupper fortsat sidestilles?“

Bomholt: Det er som folketingsmand for landets største fiskerby, jeg føler mig forpligtet til at stille spørgsmålet.

Sagen er af meget ringe økonomisk rækkevidde; men det hænder jo, at der bag de små ting rejser sig et stort problem om retsindighed. Jeg var i sin tid stærkt engageret i den løsning, som langt om længe blev fundet, og som gik ud på, at enker efter fiskere, der havde mistet livet under verdenskrig II, blev sidestillet med sømandsenker, og der var i tinget enighed herom.

Jeg har siden fra fiskerenker modtaget forskellige henvendelser, der synes at vise, at de to beløb har fjernet sig fra hinanden til minus for fiskerenkerne, og det, jeg da tillader mig at anmode om, er, at socialministeren lader foretage en nærmere undersøgelse af forholdene. Da det drejer sig om få enker, kan en sådan undersøgelse formentlig hurtigt gennemføres. Det bliver sikkert nødvendigt også at inddrage krigsulykkesforsikringens renteudbetalinger i undersøgelsen, for at der kan gives en klar oversigt over de to gruppers økonomiske situation.

Skulle det da til slut vise sig, at fiskerenkernes økonomi står i et mindre gunstigt

forhold til den almindelige udvikling, især til sømandsenkernes pensioner, tør jeg vel gå ud fra, at socialministeren vil drage de nødvendige konsekvenser.

Socialministeren (Bundvad): Indledningsvis vil jeg gerne om det historiske forløb af denne sag give nogle få oplysninger.

Såvel enkerne efter krigsforliste sømænd som enkerne efter de krigsforliste fiskere fik som alle andre enker efter mænd, der omkom under udøvelse af deres erhverv, tillagt en kapitalerstatning i henhold til lov om forsikring mod følger af ulykker. Herudover fik begge grupper af enker i henhold til en i 1945 gennemført ændring i loven om krigsulykkesforsikring for søfarende tillagt en yderligere kapitalerstatning. Så vidt fulgtes de to grupper af enker ad. Forskellen mellem de to grupper opstod derved, at der ved den nævnte ændring blev tillagt sømandsenkerne en supplerende årlig rente, hvilket ikke var tilfældet for fiskerenkerne. Begrundelsen herfor var, at fiskerierhvervet ved forhandlingerne forud for den nævnte lovændring ikke fandt at kunne bære de udgifter, der ville være forbundet med at tillægge fiskerenkerne en tilsvarende årlig renteydelse. Denne forskel i ydelserne til de to grupper enker blev endnu mere udpræget i 1958, hvor der blev foretaget en ændring i reglerne for beregning af supplerende rente til sømandsenkerne, og det var for at bøde på denne forskel, at loven af 19. december 1959 for fiskerenker blev gennemført. Den supplerende rente til sømandsenkerne varierede på daværende tidspunkt mellem 200 kr. og 600 kr. månedlig afhængigt af, hvor stor en kapitalerstatning der allerede var udbetalt til de pågældende.

For at finde en administrativt praktisk løsning — og det var den, hr. Bomholt henviste til — valgte man i 1959-loven at tillægge enkerne efter krigsforliste fiskere en fast, ikke-indtægtsreguleret ydelse på 269 kr. månedlig svarende til det dengang gældende grundbeløb for en enkepensionist bosat i en købstad.

Dette beløb er blevet dyrtidsreguleret på sædvanlig måde, og det udgør i dag 396 kr. månedlig. Derimod er det ikke blevet forhøjet i takt med de forhøjelser, der i øvrigt er sket i enkepensionen, som i dag